

SYNDEN STRAFFAR SIG SJÄLV

Björn Persson

En kriminalroman

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Kapitel 1

När polisbilen stannade till utanför det slitna hyreshuset i Sillyhall var det sedan länge mörkt.

Dessutom var det tjocka drivor av snö som snöröjarna ännu inte fått bort från trottoarkanterna.

Mannen som klev ur genom bakdörren tvekade en stund innan han lyckades få ut de smala benen tillräckligt långt ut från bilen för att kunna få fäste i den oformliga driva av hopkörda snöklumpar, som låg huller om buller i halvmeterhöga sjok i spåren av den vägghyvel som försökt rensa gatorna från tjocka lager av is och snö.

Han såg de blinkande orangea ljusen längre bort på vägen och förstod att snöröjarna fortfarande hade fullt upp.

De hade nog lika långa skift som polisen om inte längre, tänkte han.

Vintern hade tagit den mellannorrländska staden med överraskning redan i slutet av oktober och för ovanlighetens skull hade snön bara fortsatt att komma. Mer och mer. Budgeten för snöröjningen kommande år hade enligt tidningarna överskridits redan i december, och ännu, långt in i januari, såg man inget slut på eländet.

”Tack för skjutsen, grabbar. Det var snällt”, sa mannen där han med sin magra lekamen stod och balanserade på en snöhög, samtidigt som han sköt igen bakdörren till en av de extrautrustade Volvo XC90 som trafikpoliserna i staden till stor del färdades i.

Han väntade till polisbilen gett sig av innan han med ett litet skutt hoppade ner på trottoaren, där han halkade till lite, varpå den slitna topp-luvan av sjuttitotalmodell for ner i ögonen på honom när han viftade med armarna för att få tillbaka balansen. Manövern misslyckades och han fortsatte falla baklänges i snöhögen. Fallet dämpades av den mörkblå täckjackan som definitivt sett bättre dagar men fortfarande hade lite dämpande stoppning.

Han kvävde en svordom innan han kravlade sig upp igen.

Kriminalinspektör Stig Elofsson var en man som inte begärde mycket av livet.

Det hade han i och för sig aldrig gjort. Och även om livet gett honom både en och annan käftsmäll så stod han ändå fortfarande upp.

Ofta nedstämd och bruten numera.

Men än så länge inte knäckt.

Även om det varit nära förra vintern när han blev omplacerad till skrivbordstjänst efter att ha blivit skjuten för andra gången i sitt liv som polis.

För övrigt ganska anmärkningsvärt att bli skjuten två gånger, med tanke på att större delen av den svenska polisstyrkan knappt behöver använda sitt vapen mer än vid skjutövningar.

Å andra sidan var det väl än mer anmärkningsvärt att han vid båda tillfällena blivit skjuten av kollegor.

Om än av misstag.

Nu var han återställd men började ändå se slutet på sitt liv som polis.

Och inte honom emot.

Det hade blivit mycket förändringar de senaste åren som han inte riktigt gillade.

Han hade fyllt 60 år och var på väg mot 61 och mest av allt längtade han till pensionen.

Han hade varit änkling i elva år. De båda barnen var sedan länge utflugna. Både sonen och dottern bodde kvar i staden, och han träffade dem då och då. Oftast när han skulle vara barnvakt åt något av de tre barnbarnen eller vid bemarkelsedagar och högtider.

Nu började även barnbarnen bli halvstora, och Elofssons tjänster efterfrågades inte lika ofta.

Det äldsta barnbarnet Elsa var 12 år och behövde ingen barnvakt längre. De andra två, som var sonens, var grabbar i förskoleåldern med bara ett par år emellan. De blev allt vildare och vildare för var dag tyckte Elofsson, som hade fullt upp när han hade hand om de båda. Vilket troligtvis uppmärksammats av sonen och sonhustrun som inte lika ofta som tidigare frågade om han kunde passa de två vildbasarna.

Det var mest vid sådana tillfällen han tänkte på sin döda hustru.

Hon skulle nog ha hanterat det här med barn och barnbarn bättre än han själv tyckte att han lyckades med. Annars hade han mer eller mindre slutat fundera över hustruns död. Tiden hade tragiskt nog i stort sett suddat ut vardagsminnena av henne.

Han bodde fortfarande i den trea som de köpt tillsammans drygt 30 år tidigare. Det såg i det närmaste likadant ut inne i lägenheten som när

frun dog i en bilolycka, även om köket fått sig en välbehövlig renovering. Det var efter den skottlossning som ägde rum där förra hösten, när kollegan Bo Nilsson tvingats ta till vapen och därigenom demolerat stora delar av köket.

Stig Elofsson var den typ av polis som alltid gjort vad man begärt av honom. Varken mer eller mindre. Han var inte direkt lat men kanske lite väl sävlig och eftertänksam.

Ingen streber direkt, men han borde ändå ha varit kriminalkommissarie vid det här laget då han arbetat som polis i mer än 35 år. Men Elofsson hade aldrig haft orken att engagera sig i kurser annat än om han absolut måste. Och när frun dött tappade han geisten under många år. Även om han nu var tillbaka i gamla gängor, så tyckte han inte om att ha ansvar över andra eller att vara chef. Han arbetade bäst när han fick vara för sig själv och sköta sitt.

Trots att han inte ville ha något större ansvar, och aldrig velat det tidigare heller, hade han de senaste åren hamnat i situationer där han av olika anledningar mer eller mindre tvingats bli den som bestämde på stadens kriminalavdelning.

Inte idealiskt för någon som inte alls gillade att tala om för andra vad de skulle göra.

Ändå hade det gått över förväntan.

Han hade ändå hoppats slippa uppgiften för gott när Länspolismästaren förra vintern anställde en ny kriminalkommissarie vid namn Ellen Lind.

Fröken Lind var en surmulen tystlåten norrländska i femtioårsåldern, utan som det visade sig, några som helst praktiska erfarenheter av att leda en kriminalavdelning, något som ställt till det vid flera tillfällen i början av hennes anställning.

Låt vara att den mellannorrländska staden de arbetade i inte hade fler än 100 000 invånare i runda slängar. Varav de flesta dessutom var laglydiga. Åtminstone tillräckligt laglydiga för att inte så ofta belasta stadens kriminalavdelning med grova brott. Ändå var det inte bara en gång sedan Länspolismästaren tillsatt Ellen Lind som chef över avdelningen, som denne tvingats förlita sig på äldermannen Elofssons motvilliga kompetens för att leda utredningarna. Något som sved speciellt för Länspolismästaren, som helst velat förpassa Elofsson bakom ett skrivbord för evigt, mer av rädsla för att han skulle bli skjuten en tredje gång än för att Elofsson saknade kompetens som kriminalpolis.

Nu hade det dock inte skett några speciellt svåra brott det senaste halvåret och kommissarie Ellen Lind hade blivit varm i kläderna.

Det verkade till och med som om hon fått grepp om det hela.

Vilket inte var kriminalinspektör Elofsson emot.

Snarare tvärtom.

Stig Elofsson var dock högst tveksam till vad som skulle hända i huvudet på Ellen Lind om det hettade till igen.

Han bävade för att pådyvlas ansvaret ännu en gång.

Han var för gammal för sådant tyckte han.

Han var ju fullt nöjd om dagarna fram emot pensionen bara gick sin gilla gång. Och fortsatte den här vintern som den börjat så var det nog inga brottslingar som ville hitta på något djävulskap. Det var i alla fall så han hade tänkt när han gick ut i den sena kvällen efter att ha haft kvällspasset på kriminalavdelningen.

Han hade fått skjuts hem av de två ordningspoliser som han inledningsvis, när de började på stationen för några år sedan, haft väldigt svårt för. På något underligt sätt hade de en förmåga att dras till honom som flugor till hästskit.

De dök upp överallt.

Och allt som oftast hände det då något för Stig Elofssons del illavarslande.

Elofsson tyckte han stötte på dem så fort något var i görningen eller när något hade hänt. Av någon outgrundlig anledning hade de fått för sig att de var ”kompisar” med Elofsson, som mest hade olustiga minnen från de gånger de träffats i tjänsten. De var alltid väldigt ”tjenis” när de stötte på honom. Vilket om sanningen skulle fram, och till Elofssons stora glädje, inte varit så ofta det senaste halvåret.

De två radiopoliserna var förvillande lika varandra till utseendet.

Båda med rödaktigt hår och den ena en liten fjunig mustasch medan den andre hade ett litet haxskägg. Dessutom hette de likadant underligt nog. Båda två bar namnet Bengt Östman. Den ena kallades ”Esset”, inte för att han var ett speciellt ess som polis utan för att han hade bokstaven ”S” i mellannamnet. Den andre Bengt Östman kallades mest ”den andre”, även om han också hade ett mellannamn som Elofsson, och många av hans kollegor, glömt bort. Stig Elofsson var som sagt inte lika imponerad av denna vänskap och hade helst sett att han aldrig mer behövde ha med dem att göra.

Den här kvällen hade han ändå, utan att tveka tackat ja till erbjudandet om skjuts hem. Vädret och underlaget hade inte inbjudit till den sedvanliga promenaden på ett par, tre kilometer, som annars legat framför honom nu när bussarna slutat gå förbi hans område på kvällstid.

De båda hade kört upp bredvid Elofsson som stod utanför polisstationen och funderade över vilken väg han skulle gå för att om möjligt komma undan den värsta snöyran på promenaden hem.

De var på väg ut för ännu en runda i stadens omgivning, efter en fikapaus inne på stationen som varat betydligt längre än vad som var tänkt, och hade sett Elofsson stå och tveka utanför den stora entrén till polishuset.

Nu när han kravlade sig upp ur snödrivan lade han ologiskt nog skulden på de två Östmanpoliserna.

Det var antagligen de där två klantarnas fel att han halkat.

Ologiskt, kanske, men han hade varit med förr när de där tomtarna varit i farten. Frågan var bara om det skulle komma något mer skit nu?

Elofsson var inte speciellt vidskeplig men såg det som ett dåligt tecken att han överhuvudtaget råkade stöta ihop med de två ordningspoliserna.

Medan den gamle fårade och slitne kriminalinspektören skakade av snön från toppluvan, strök han sig med den andra handen över den uppstående hårtesten, som snart var det enda synliga beviset på att han en gång i tiden haft hår på det nu nästan helt kala huvudet. Han svor och muttrade ännu en gång över de där ”jävla Östmanpoliserna”.

Han bävade för vad som skulle hända närmast.

Helt omotiverat fick han onda aningar om framtiden.

Han skakade av sig olustkänslorna och låste upp ytterdörrens kodlås.

En kopp te med några droppar mörk rom i kanske skulle få honom på bättre humör.

Han stampade av sig de sista resterna av snön och gick in.

Kapitel 2

Det hade varit en dryg månad sedan samtalet hade kommit. Telefonen hade ringt precis när de ätit färdigt och Fru Rovlund höll på att plocka av bordet.

Det hade varit kåldolmar och travtränare Erik Rovlund hade ätit av hjärtats lust. Han var överviktig sedan tidigare, men frun hade ändå nöjt sett på hur han tagit för sig av maten.

Han hade inte haft så bra aptit på sista tiden och det var gott att se honom lassa in. Även den som är tjock måste väl få äta sig mätt hade hon tänkt. Å andra sidan hade han sett likadan ut de senaste trettio åren så det var nog ingen fara med hans matvanor.

Hennes man var en storväxt gråhårig karl med stora grå polisonger av sjuttiotalsmodell. Han hade en rejäl potatisnäsa och ett rödbrusigt ansikte, som kunde ha tytt på antingen ohälsosamt högt blodtryck eller en hög alkoholkonsumtion. Eftersom Rovlund inte drack speciellt mycket, knappt alls så var det antagligen högt blodtryck som spökade. Men Rovlund var inte den som sprang hos läkarna i tid och otid, så det var som det var med den saken.

Hans heta humör var kanske också en bidragande orsak till att han för det mesta såg högröd ut i ansiktet. Skenet bedrog dock för i normala fall var han en snäll och beskedlig man som dock hade en tendens att reagera som en gammaldags kinapuff. Det smällde högt och fort när han blev arg, men effekten var sällan något att bry sig om. Ilskan gick över nästan lika snabbt.

Rovlund hade sett ut sådär så länge någon mindes och det verkade ju inte vara något större fel på honom. Hans fru hade tyckt att han sett nöjd och belåten ut när han klivit upp från köksbordet för att gå och svara i den fasta telefonen.

Han hade varit bekymrad länge men på senare tid hade han börjat bli sig själv igen tyckte hon. Det var ett gott tecken att han fått tillbaka aptiten.

Han hade tagit illa vid sig av uppståndelsen kring travkusken Werik

Michaelsons död i somras och allt annat runt omkring den händelsen.

Det hade inte varit riktigt likt Erik Rowlund, men alla människor har en gräns för vad det tål. Och tydligen var det som hände då bra nära för att passera gränsen för vad Rowlund tålde.

Ett tag hade han tänkt sluta med hästar, han var ju trots allt sjuttio år och behövde väl inte hålla på med trav hela livet bara för att han gjort det så länge han mindes. Men hade kommit på andra tankar då lärlingen Erkki Maatz inte kände sig mogen att ta över ännu. Han hade alltså först motvilligt fortsatt åka till stallet efter storloppet även om lärlingen fick ta hand om allt mer av den dagliga skötseln av hästarna.

Men efter en tid hade Erik Rowlund slutat prata om att lägga av och även om han inte uppvisat samma entusiasm som förr, så hade han på slutet gett sig av mot stallet vid sjutiden varje morgon med nästan samma iver som tidigare.

Han var helt klart på bättringsvägen rent mentalt, vilket glädde hans fru som visste att människor som Erik Rowlund behövde något meningsfullt att sysselsätta sig med annars skrumpnade de bort som en vissnen blomma.

Resultaten i travstallet hade också återgått till ungefär som de var innan svackan när Rowlund tappade sugen. Och även om unghäststjärnan Sweet Nugent inte varit sig riktigt lik efter storloppssegern i somras, så hade det kommit in andra hästar som börjat hitta formen och sprungit bra. Rowlund låg trea i tränarligan på banan och det var en bättre början på säsongen än på länge. Men det var mer lärlingen Erkki Maatz förtjänst.

Erik Rowlund överlät det mesta av träningsupplägget till Erkki även om han fortfarande formellt var chef.

Åtminstone något år till.

Rowlund sträckte fram en av sina väldiga händer mot telefonluren som satt på väggen. Luren såg oerhört liten ut i hans hand när han förde den mot ett av sina stora öron.

Det var nästan ingen som ringde på den där längre sedan alla skaffat mobiltelefoner.

Makarna Rowlund hade också funderat på att säga upp den fasta telefonen, men så länge Erik fortfarande var travtränare hade den fått vara kvar.

”Ja det är hos Rowlund”, hade han sagt i telefonen.

Det rödsprängda ansiktet med den stora potatisnäsan i mitten hade fått

ett förvånat uttryck i ögonen. Fru Rovlund hade även hon blivit stående och begrundat sin make som mer eller mindre blivit stum.

Han hade mest bara hummat i telefonen och efter några minuters tystad hade han med uppgiven röst sagt.

”Om Mörtklev gått med på det så är det väl inget hinder.”

Erik Rovlund hade sedan blivit stående med luren slappt hängande i handen, och med blicken långt borta till dess att fru Rovlund tappat tålmodet, torkade händerna på sitt förkläde och till sist med frågande röst utbrast:

”Ja, men Erik! Vem var det? Har det hänt något? Du ser ju ut som om du sett ett spöke.”

Hon hade sett nästan lika bekymrad ut som han där han fortfarande stod med luren i hand.

Och värre skulle det bli.

Rovlund ryckte till som han fått en smäll. Han tittade med nedstämd min på sin fru och sade sedan tonlöst:

”Det var Leif. Han ska flytta tillbaka hit. Han ville komma hem innan det var för sent sa han.” Erik Rovlund suckade innan han fortsatte:

”Travförbundet hade beviljat flytten av licensen till Åkern. Och sportchefen hade gett honom stallet bredvid mitt. Jag trodde de hellre skulle dra in licensen för honom än att låta honom återvända.”

De rödbrusiga kinderna såg ut som om de just fått en örfil. Till och med de grå polisongerna slokade. Den äldre mannen såg oerhört mycket tröttare ut än han gjort när han klev upp från matbordet för att svara i telefonen.

Det såg ut som om han ångrat att han ens svarat.

Fru Rovlund hade blivit stel som en pinne av beskedet. Man kunde ha sett hur hon liksom frös ihop. Hon bet ihop tänderna och slet av sig förklädet med en snabb rörelse innan hon ilsket slängde ifrån sig det på kökssoffan.

”Den jäveln kommer att ställa till det för dig igen. Det vet du väl? Du kommer väl ihåg hur det blev sist?”

Det var sällan hon svor men nu kunde hon inte låta bli. Erik Rovlund slog ut med armarna i en hjälplös gest:

”Han är ju trots allt min bror...”

Fru Rovlund stegade ilsket ut ur köket.

Så var alltså dagen kommen då den illa beryktade travtränaren Leif

Rovlund skulle återuppta sin sedan länge dalande tränarkarriär på sin gamla hemmabana Åkern.

Erik Rovlund älskade sin yngre bror, men hade föredragit att ha honom på minst 30 miles avstånd från sig själv. Hans fru hade rätt.

Det var antagligen låga odds på att Leif Rovlund skulle ställa till det för sig även den här gången.

Och kanske även för honom själv. Ändå visste han att skulle stå där och vänta på tåget och brodern när de skulle anlända till stadens centralstation.

Blod är trots allt tjockare än vatten.

Kapitel 3

Han hade svårt att inte fara upp ifrån den bräckliga stolsraden där han nu satt och nästan knäckte ryggstöden, spänd av den återhållna ilskan som flödade i hans inre. Han ville inget hellre än kasta sig över de där jävlarna som satt några rader ner och stryka bort hänfinet ur deras ansikten med ett par rejäla örffilar. Det hade varit hans normala reaktion då den bekanta känslan av en i det närmaste outhärdlig vrede brusade upp inom honom.

Han besinnade sig trots att han kände hur det stockade sig nästan outhärdligt i halsen och hettade i ansiktet av ilska och vanmakt. Det var fan inte klokt.

Åhöraren var tvingad att gömma ansiktet i de båda händerna för att inte avslöja sina känslor i den glest besatta rättssalen. Han måste avhålla sig från att sticka ut mer än han redan gjorde. Det var tillräckligt vågat av honom att ens sitta där.

Flickan som skulle vittna såg nu rädd och förvirrad ut.

Den trotsiga blicken och den stolta hållningen hon haft när hon med en anklagande blick mot de åtalade satte sig på den plats hon anvisats av den kvinnliga domaren var borta nu. Den beslutsamhet och styrka vittnet utstrålade för en knapp kvart sedan var som bortblåst.

Osäkerheten och förvåningen över att hennes ord ifrågasattes på ett så aggressivt sätt av försvarsadvokaten hade chockat henne. Det var ingen av åhörarna som tvivlade på att taktiken enbart var för att skapa osäkerhet kring hennes vittnesmål.

Inte för att finna sanningen.

Det handlade bara om att få de åtalade frisläppta.

Domaren, en kvinna i övre medelåldern med ljus pagefrisyr satt oberörd och pillrade med sina glasögon. Den aggressive advokaten, en smärt man i yngre medelåldern, en av stadens populäraste försvarsadvokater, hade lyckats med sin föresats att sprida osäkerhet kring flickans vittnesmål.

De tre åtalade som satt bakom honom hade började flina menande och uppmuntrande åt varandra, nu när de märkte åt vilket håll vinden blåste.

De såg ut som om de skulle komma undan den här gången.

Också.

Åklagaren, en nervös typ vid namn Åhkeszon, hade inte övertygat under sin sakframställan.

De tre åtalade hade lärt sig läxan och de hade nekat till att de ens varit på platsen för brottet, och försvarsadvokaten verkade nu göra slarvsylta av huvudvittnet.

Åhkeszon satt med nedsjunkna haka och stirrade tyst rakt ner i bords-skivan och sa inte någonting trots att det var hans huvudvittne som mer eller mindre trakasserades verbalt av försvarsadvokaten.

Åklagaren såg ut som om han redan hade gett upp.

Mannen på åhörarplats satt fortfarande med de stora kraftiga händerna för ansiktet och märkte frustrerat mellan sina fingrar, att en av nämndemännen, en fet rödbrusig flintskallig karl med valrossmustasch som satt längst till vänster på podiet, hade somnat. Eller eventuellt satt han med slutna ögon och djupandades, även om det såg misstänkt likt ut som om han fallit in i en rogivande sömn.

Mannen på åhörarplats var väldigt långt ifrån någon rogivande stämning. Ändå hade han gått hit för att bevittna advokaten i aktion ännu en gång. Trots att han visste hur det skulle sluta.

Det hade varit en besvärlig rättegång, och hade han inte vetat bättre hade han trott att domaren redan innan stod på de åtalades sida. Han tyckte att hon redan från början varit mer än lovligt tillmötesgående mot försvarsadvokaten. Åhöraren kunde inte förstå hur hon kunde tillåta honom att fara fram som han gjort mot den unga kvinnan som försökte vittna.

Han lade sina nu darrande händer på låren för att försöka få dem att stilla sig och bli stadiga igen.

Än en gång fick han vatten på sin kvarn.

Det svenska rättssystemet var helt klart en fars.

Nästan hela han skakade av frustration och ilska. Ingen i rättsalen tog någon notis om honom där han satt för sig själv i den sista stolsraden närmast utgången.

Advokat Jens Rudner strök sig över sin sportiga frisyra samtidigt som han bet lite lätt frågande på ena skalten till sina märkesglasögon.

Framtoningen var viktig för Rudner, som var oerhört populär bland buset i staden eftersom han så osannolikt ofta brukade få sina klienter frikända eller dömda med minsta möjliga påföljd.

Advokaten fortsatte:

”Nå, hur var det nu då? Sparkade han med höger eller vänster fot?”

Flickan såg med stora tårfyllda ögon på advokaten, som dagen till ära hade en av sina nyaste gråmelerade kostymer på sig.

Kavajen var knäppt och en blankvit lanneskjorta skymtade bakom en oklanderligt ordnad slipsknut i ljusblå siden.

Flickan som skulle uppge sitt vittnesmål, var vacker och hade sitt ljusa hår uppsatt i en knut bak på huvudet.

Hon var nu mycket blek och skruvade olustigt på sig:

”Det kan jag inte säga säkert. Jag hade ju lagt mig över huvudet på honom, som skydd för att de inte skulle kunna fortsätta sparka honom...” sa hon och fortsatte tvekande:

”Jag kunde inte se så mycket just då...”

Advokaten var obeveklig.

Med snärt i rösten gav han sig på henne igen:

”Ja, ja du har sagt det”, sa han spydigt.

Jens Rudner malde på och flickan såg allt olyckligare ut.

”I själva verket så kan du väl inte ens sett vem som sparkade där du låg. Det kanske inte ens var några sparkar alls? Nu har du ändå pekat ut de här oskyldiga pojkarna som inte ens var på platsen”, sa han och svepte med armen bakom sig.

”Det är väl inte så att du har något emot nysvenskar?”

Advokaten stirrade anklagande med iskallt blå ögon på flickan som nu såg ut som hon när som helst skulle brista ut i gråt.

De tre unga männen som satt i rad bakom honom såg vid en första anblick ut att härstamma från någonstans på Balkan.

Och så var de också, även om de själva kommit till Sverige som småbarn. En av dem, den yngste var till och med född här. Den yngsta och den äldre av dem var bröder och båda hade tjockt blåsvart hår och mörka ögon, de var bleka i hyn och inte helt olika varandra. Man såg att de var bröder även om det också fanns olikheter dem emellan. De hade båda på något vis en pojkaktig charm som lurat i många att de var lika snälla som vackra.

Både namnet Grubisic och utseendet pekade på att de härstammade någonstans från forna Jugoslavien.

Den tredje i sällskapet, var också han en nysvensk, dock inte från forna Jugoslavien. Han var alban ifrån Kosovo. Albanen hette Hashim Bogdani

och var utrustad med en gigantisk haka, som en seriefigur ungefär, och han såg väldigt muskulös och vältränad ut.

Hashim hade varit en hyfsat lovande boxare till för något år sedan då han blivit avstängd för att han inte kunde hålla sig till reglerna.

Att sparka ringdomaren i ändan i ren ilska när han blev diskvalificerad för att ha skullat näsbenet av en motståndare, hade inte varit speciellt lyckat och inneburit att det inte blev någon fortsatt boxningskarriär.

Nu satt de alla tre och väntade på att den här rättegången skulle ta slut.

De hade klarat sig undan med mycket genom åren.

Trots att de bara var i tjugooårsåldern hade de levt rövare i staden under flera år och de hade ofta varit inblandade i mindre gängbråk, snatterier och misshandel.

De hade dock aldrig åkt dit.

Nu var det dock väldigt nära ögat, när det för en gångs skull fanns någon som vågade vittna mot dem. De hade alla tre varit inblandade i ett krogbråk med ödesdigert slut. Det hade varit på en av de billigare krogarna i staden. Krogen hade ett diskotek i källarvåningen och där hade de tre genast sett ut vad de trott var ett lämpligt offer för att få utlopp för sina vanliga aggressioner. Men den här gången gick det helt fel.

När de trakasserat killen tillräckligt länge, utan att denne på något sätt visat någon rädsla eller ens försökt försvara sig mot deras verbala påhopp och de knogsmällar de med utstuderad provokation knackat i bröstet på honom, så hade denne bara vänt sig ifrån dem med ett trött flin och börjat gå därifrån:

”Jag orkar inte med såna som er”, hade han bara sagt och vänt ryggen åt de tre bråkstackarna.

Det skulle han inte ha gjort.

Killen kom inte mer än ett par steg bort innan den yngste av bröderna Grubisic, Zoran hoppade upp och fotade till honom i ryggen med en hoppspark så hård att killen föll framstupa ner i dansgolvet. Den äldre brodern Goran Grubisic tänkte följa upp sin lillebrors spark genom att stampa fast killens hand på golvet, när denne försökte kravla sig upp. Killen på golvet hade då lyckades vrida sig runt och få grepp om Gorans häl och drog till allt han kunde i klacken, så att denne istället for baklänges och satte sig på ändan.

De på diskoteket som såg det hela började skratta. Det hade onekligen sett lustigt ut när han satt där på golvet och såg förvånad ut. Det hade

dock räckt för att misshandeln skulle ta fart på allvar. Att bli till åtlöje var det värsta som kunde hända de tre ynglingarna.

De var vana att hävda sig med våld.

Det var så de fick respekt.

Även om de själva inte riktigt visste var ilskan kom ifrån, så hatade de att vara andra generationens invandrare. De hatade att känna sig utanför, även om de själva aldrig skulle erkänna det. Eller ens förstå sammanhanget.

När de blev utskrattade den där kvällen på diskoteket släppte alla spärrarna.

Allt hat som legat och pyrt hos dem, men som de tidigare kunnat kontrollera och bara släppt ut små irrbloss av, fick nu övertaget och flammade upp med full styrka.

De blev rasande och skratten tystnade när de obarmhärtigt gav sig på killen på golvet.

De två äldre i trion hade kastat sig över honom och överöst honom med både sparkar och slag. Och om den äldre brodern Goran lyckats slita undan den unga kvinna som kastat sig över mannen som en mänsklig sköld för att försöka hindra misshandeln, hade nog mannen på golvet varit död. Nu skyddade hon honom tillräckligt länge för att de skulle hinna besinna sig innan misshandeln gått ännu längre.

Eller så slutade de bara för att någon ropade:

”Nu kommer snuten!”

De tre ligisterna hade avbrutit misshandeln och snabbt gett sig av. Kvar på diskotekgolvet låg den nu mer döde än levande killen. Den enda som gjort något för att förhindra misshandeln var den unga kvinna som kastat sig över mannen och försökt skydda honom med sin kropp.

Något som dock inte hindrat trion från att fortsätta misshandeln.

Det var inte första gången de gjort något liknande. De hade varit nära att åka dit tidigare, men på något vis hade de alltid lyckats krångla sig ur knipan.

Det var de på väg att göra även nu.

Medan den misshandlade låg i en respirator på sjukhuset och hade en osäker framtid skulle de här tre ligisterna ännu en gång komma undan rättvisan. Trots att åklagaren den här gången hade ett vittne som inte vek ner sig.

Tidigare vittnen hade, på som det verkade outgrundliga vägar, alltid